

Zlorabil me je

Stvari so se spremenile, ljudje so se spremenili, jaz sem se spremenila in navsezadnje mislim, da se je spremenil tudi čas.

Kadar pomislim na otroštvo, se venomer spomnim ljubke zibelke sredi majhne otroške sobice. Zibelke, iz trdega javorjevega lesa s snežno belo zaveso ter svetlo modro pikčasto odejico. Ob rahlo uničenih robovih je bila nekoč temno modra čipka, čipka, ki se je skozi čas pošteno zrabila in zgubila svojo prvotno lepoto. A kljub načetemu videzu mi je ta pikčasta odejica pošteno prirasla k srcu. Vedno mi je nudila oporo in mi vsakič, kadar mi je bilo hudo, pustila, da se ji zjokam »na rami«. Kakor da bi bila moja lastna mama, mama, ki sem jo tako zgodaj izgubila.

Moje otroštvo je imelo zelo grde, krute trenutke. Ne spomnim se natančno, kdaj se je to mučenje začelo. Zame je bilo vseskozi preprosto del otroštva, kasneje celo življenja, bilo mi je tako samoumevno, vsakdanje, a mi nikoli ne bi smelo biti.

Posilstvo ni samoumevno! Še manj, če te zlorablja tvoj lastni oče. Ker hčere niso na svetu za to, da bi bile sredstvo za uresničevanje očetovih čudnih želja.

Ne, to defenitivno ni naloga hčerk!

A kako bi naj štiriletna punčka vedela, kaj je prav in kaj ne? Sprašujem, kako naj bi ubogi majhen otrok vedel, da brezupna bolečina, ko v tvojo notrajnost pride veliko prevelik spolni ud za tako majhno, nerazvito otroško telo, ni nekaj normalnega? Kako naj bi vedela, da ta strašna, peklenska bolečina, ki te muči še mnogo dni po sami zlorabi ... povejte mi, le kako naj bi vedela, da to ni prav? Ko pa me je vsakič po njej pohvalil, večkrat celo nagradil s čokoladico ali bonboni! In tako sem v času otroštva dobivala občutek, da je to, kar mi moj lastni oče dela, popolnoma prav in vsakdanje.

Seveda me je velikokrat bolelo, tako peklensko zelo, da sem jokala še pozno v noč in velikokrat sem ga (sploh na začetku) prosila, naj neha. A takrat me je tako nadrl, da si potem še vsaj dva tedna nisem upala reči nič.

Dobro se spomnim nekega dneva, ko sem prišla po posilstvu pozno zvečer v njegovo sobo, pokleknila na kolena ter mu povedala, kako strašansko me boli, kadar mi to dela in ga sveto prosila, naj neha. Dvignil je pogled izza računalnika, me pozorno pogledal, tako da so se mu zenice rahlo zožile, in nato obrnil pogled stran. Upala sem že, da je konec, nakar je vame

zalučal kozarec, pol poln viskija, ki se je nato raztreščil po sobi.

Takrat sem prvič spoznala občutek sovraštva. Zasovražila sem svojega lastnega očeta. To tiho otroško sovraštvo sem tajila v sebi in ga skrivala pred ljudmi, predvsem pa pred očetom.

V otroštvu sem dobila veliko manjših poškodb in eno večjo, brazgotina se mi pozna še danes, pa je od tega že slabih dvajset let. A četudi so za druge moje brazgotinice morda res majhne in nevpadljive, so zame opomini na tiste skrajne čase, na bolečino, ki nikoli ne izzveni povsem.

S prihodom v šolo so se začeli v mojem življenju pojavljati drugi ljudje, z ljudmi so se začeli pogovori, izkušnje, novo znanje ... In kmalu sem se začela zavedati, da stvari, ki mi jih moj oče dela, niso vsakdanje, kmalu sem doumnela, da najverjetneje to celo prav ni. In še sama se čudim, da sem bila pri sedmih letih sposobna razmišljati, tako kakor sem.

Najprej mi je bilo seveda čudno, ko sem gledala svoje sošolce, ki so prihajali v šolo s svojimi mamami in očeti, še bolj, ko sem ugotovila, da so jim starši izkazovali neko drugo vrsto ljubezni, počeli so stvari, za katere se mi ni sanjalo, kako naj jim rečem, nisem vedela, kaj naj si mislim o njih.

Najprej sem mislila, da so moji sovrstniki čudni, a kmalu sem ugotovila, da sem čudna – jaz.

To je bilo življenjsko obdobje, ko sem prišla prvič zares med ljudi (tudi jaz sem doma tu in tam gledala televizijo), dobesedno stopila mednje, prvič v življenju sem bila res obdana z njimi, prvič sem se bila prisiljena z njimi tudi družiti in se pogovarjati. Kar je bilo zame, seveda, nekaj povsem novega – v bistvu je bila to zame prava groza. A sčasoma sem se tega navadila in celo začela uživati v njihovi družbi in nato ... postajala med njimi srečna.

Sreča, novo čustvo, resnično pozitivno čustvo ... pri svojih dvanajstih letih. Zame se je začelo obdobje razmišljanja o tem, kaj se mi dogaja doma.

In ko govorim o njegovih poznejših užitkih, ne govorim več o tistih hitrih opravkih, po katerih mi je dal vsaj teden počitka, ki so se dogajali, ko sem bila še mlajša. O ne, pozneje ni bilo dovolj, da bi se preprosto slekla, ne ... Pozneje, ko se je moje telo končno začelo razvijati, je z mano počel še mnogo več. In moj oče se je ob tem tako čudno grozljivo smehljaj, da se mi je navadno naježila vsa koža.

Kmalu sem začejala razmišljati o resničnem vzroku mamine smrti. Moj oče je s svojim ravnanjem najverjetneje ubil mojo mamo, svojo ženo.

Moja tiha sla po osvoboditvi je navzven delovala medlo, a je v meni gorel ogenj, ogenj, ki se je z leti le še krepil. Bilo je, kakor bi na žerjavico zlival alkohol, razcvetel se je v vsej svoji moči. In mislim, da sem pri sedemnajstih letih prvič jasno videla cilj pred seboj. Življenski cilj – rešila se ga bom, rešila enkrat za vedno. Razmišljala sem, da bi pobegnila, a sem vedela, da sedemnajstletno dekle v širnem svetu, brez srednje šole, nima velike izbire.

Odločila sem se poklicati številko za pomoč otrokom v stiski. To organizacijo sem dobro poznala, njihovi plakati so veseli vsepovsod po šoli in po mestu ter opozarjali, da imamo vedno nekoga, na katerega se lahko zanesemo, mu zaupamo težave, ter navajali, da ni nikoli prepozno.

A je, nekoč je prepozno.

Poklicala sem številko, se jim predstavila ter razložila svoj problem. In sledili so ukrepi, zelo dolgotrajni in naporni. Šla sem skozi kup pogovorov s psihologinjami, socialnimi delavkami ter psihiatri. Vsi so se mi dobrikali, ponavljali že zdavnaj obrabljene fraze, mi vedno znovič in znova zagotavljali, da bo vse v redu, da je to, kar sem storila prav in v redu.

Pa je bilo res prav?

Dobila sem nove skrbnike, neko zelo prijazno dvojico brez otrok in z neskončno potrebo po smehljanju. Dobesedno. Smehljali so se mi, ko sem jedla, smehljali, ko sem govorila, dobrikali so se mi med gledanjem televizije in me znova in znova spraševali, ali mi je udobno in če sem dobro. Zagotavljali so mi, da bomo skupaj prešli skozi to obdobje. Pa nam nikoli ni uspelo.

Strah je ostal. Strah, ki se z leti spreminja v spomine, ne, ne spomine, spreminja se v more, zaradi katerih se ponoči zbujaš, spreminja se v privide, ki jih vidiš. Začneš lebdeti v transu brez čustvenosti. Kakor da si v stanju nebudnosti, a po drugi strani tudi spiš ne. Lebdiš.

Naenkrat dobivaš občutek, da si ptica z zvezanimi krili, a najhujše je, ker si ptica, ki se nikoli ni naučila leteti. Nikoli nisem imela priložnosti razpreti kril in zaživeti, zares zaživeti.

Povejte mi torej, kako naj živim, kako naj živim s praznino v srcu?